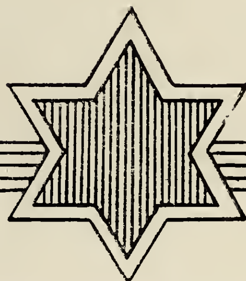
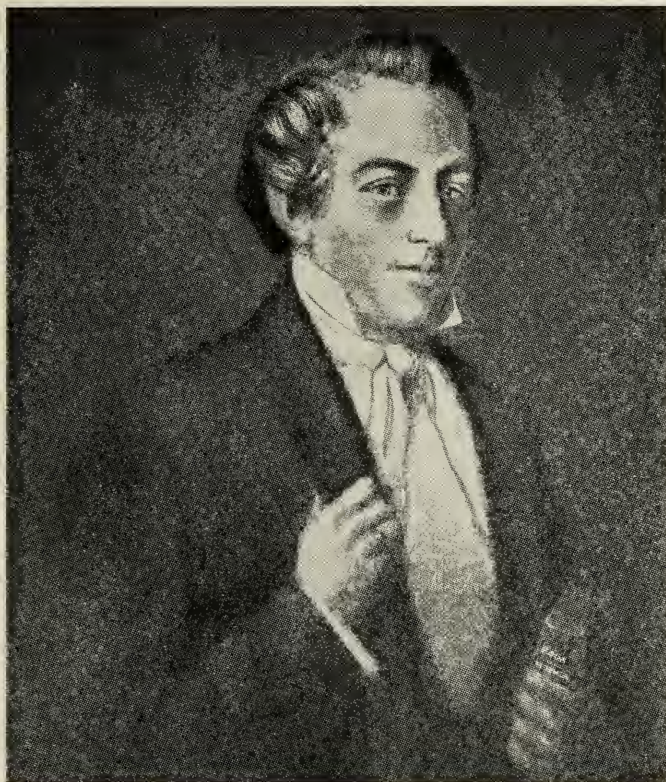
SKANDINAVIENS STJERNE

JOSEPH SMITH

1844 — 27. Juni — 1944

| 27. JUNI 1944 | 93. AARGANG | SÆRNUMMER |

PROFETEN.

I Dag, den 27. Juni 1944, samles Medlemmer af Kirken hele Verden over for at mindes Profeten Joseph Smith, som for 100 Aar siden faldt som en Martyr for Sandhedens Sag. Joseph Smith! Hans Navn virker med uimodstaaelig Kraft paa Tusinder af Sidste Dages Hellige. For 100 Aar siden elskede de Hellige ham, saa op til ham som deres store Leder, hvis Ord for dem var en Lov. I Dag ser Hundredtusinder op til ham paa samme Maade; og Mænd og Kvinder, lærde og ulærde, rige og fattige kan samles om hans Navn. For Kirkens Medlemmer er han Profeten, der blev et Redskab i Herrens Hænder til at aabne Tidernes Fyldes Husholdning. De ser i Joseph Smith en Mand, hvis Indsigt, Klogskab og lysende Intelligens for dem er et Symbol paa Jesu Kristi Kirkes skabende Kraft.

Der er skrevet i Hundredvis af Pjecer, Afhandlinger og Bøger om denne mærkelige Mand, der af mange anses for at være vor Tids største religiøse Bedrager. Men Historien kan ikke komme uden om ham, og den historiske Forskning kommer — omend nødtvungent — til at anerkende ham som en Personlighed, der ikke kan affejes med et Skuldertræk eller et medlidende Smil.

1. For den, som har Lyst til at underkaste hans Liv og Virke et nøjere Studium, er der paa Dansk tre udmærkede Kildeskrifter: Joseph Smiths Levnedsløb, Sandheden om Mormonerne og Mindeheftet for Joseph Smith i Anledning af 100-Aarsdagen for hans Død.

2. For de Sidste Dages Hellige er hans Navn en Kilde til stadig Opmuntring, og for os hersker der ingen Tvivl om, at han var Guds Profet. Vi mindes ham i Dag med Taknemmelighed og synger af Hjerternes fulde Bryst og med Overbevisningens Styrke:

Hav Tak for Profeten, du sendte
O Herre, paa denne vor Dag.
For Sandhedens Baune du tændte,
Der aabned vort Blik for din Sag;
Hav Tak for hvert Gode, du yder
Dit Folk med saa gavmild en Haand,
Med Jubel og Fryd vi dig lyder;
O, fyld os med Ydmygheds Aand.

Orson B. West.

JOSEPH SMITH.

Barndom og Ungdom, hans første Syn og Mormons Bog.

(Uddrag af Joseph Smiths Levnedsløb).

Paa Grund af de mange Rygter, der er sat i Omløb af ondsindede Personer med Hensyn til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Oprindelse og Fremgang, som alle af deres Forfattere har været beregnet paa at modarbejde Kirken og dens Fremgang i Verden, er jeg blevet tilskyndet til at skrive denne Beretning for derved at tilfredsstille den offentlige Mening og gore alle, der søger efter Sandheden, bekendt med de virkelige Tildragelser, saaledes som de er foregaaet, baade med Hensyn til mig selv og Kirken for saa vidt jeg er i Besiddelse af Kundskab desangaaende.

I denne Beretning vil jeg fremstille de forskellige Begivenheder med Hensyn til denne Kirke, saaledes som de har fundet Sted eller som de for nuværende i det ottende Aar efter Kirkens Oprettelse er.

Jeg blev født den 23. December 1805 i Sharon, Windsor County, Staten Vermont. Min Fader Joseph Smith sen. flyttede imidlertid til Palmyra, Ontario (nu Wayne) County i Staten New York, da jeg var i mit tiende Aar. Omtrent fire Aar efter flyttede vi igen, denne Gang til Manchester, der er beliggende i samme County.

Aaret efter, at vi flyttede til Manchster, opstod der paa det Sted, hvor vi boede, en ualmindelig religios Vækkelse blandt Folket. Den begyndte hos Metodisterne, men blev snart almindelig blandt alle Sekterne i den Egn, ja, hele Landsdelen syntes angrebet deraf, og store Mængder sluttede sig til de forskellige religiøse Partier, hvad der foraarsagede stor Ophidselse og Splid blandt Beboerne. Nogle raabte: Se her! og andre: Se der! nogle kæmpede for Metodisternes, andre for Presbyterianernes og atter andre for Baptisternes Tro.

Jeg var da i mit femtende Aar. Min Faders Familie blev vundet for den presbyterianske Tro, og fire af dem slut-

tede sig til den Kirke, nemlig min Moder, mine Brødre Hyrum og Samuel og min Søster Sophronia.

Medens denne Bevægelse fandt Sted, blev mit Sind opvakt til alvorlig Betragtning og fyldtes med stor Uro; men selv om jeg ofte faldt i dybe, ja, pinlige Tanker, saa holdt jeg mig dog udenfor alle disse Partier; dog besøgte jeg de forskellige Møder, saa ofte Anledning gaves. Efter nogen Tids Forløb begyndte jeg at hælde noget til Metodismen, og jeg nærede Ønske om at forenes med denne Kirke; men Striden mellem de forskellige Partier var saa stor, at det var umuligt for saa ungt et Menneske, og saa ukendt med Menneskene og Verden, som jeg var, at komme til noget bestemt Resultat om, hvem der havde Ret, og hvem der havde Uret.

Midt under al denne Ordstrid og Tumult sagde jeg ofte til mig selv: Hvad skal jeg gøre? Hvilken af alle disse Kirker er den rigtige, eller er de allesammen forkerte? Dersom en af dem er den rigtige, hvordan skal jeg da vide det?

Medens jeg led under denne Sjælekamp, læste jeg en Dag følgende i Jakobs Brev 1. Kapitel og 5. Vers: »Dersom nogen af eder fattes Visdom, han beder til Gud, som giver alle gerne og bebrejder ingen, saa skal det gives ham.«

Aldrig gjorde noget Skriftsted stærkere Indtryk paa et Menneskes Hjerte end dette dengang gjorde paa mit. Det trængte sig dybt ind i mit Hjerte. Jeg overvejede det atter og atter, vidende for vist, at dersom nogen trængte til Visdom fra Gud, saa var det mig; thi jeg vidste ikke, hvad jeg skulde gøre, og uden at jeg kunde faa mere Visdom, end jeg da havde, vilde jeg aldrig faa det at vide; thi Religionslærerne i de forskellige Sekter udlagde det samme Skriftsted saa forskelligt, at de ødelagde al Tillid til dens Fortolkning ved at henvise til Bibelen.

Endelig kom jeg til det Resultat, at jeg enten maatte forblive i Mørke og Forvirring eller gøre, som Jakob anviste, nemlig bede til Gud i den Forvisning, at dersom han gav Visdom til den, der fattedes den, vilde gerne give og ikke bebrejde, da kunde jeg sejre.

Og derfor gik jeg ifolge min Beslutning ud i Skoven for at foretage et Forsog. Det var en dejlig, klar Morgen, tidlig paa Foraaret i 1820, at jeg for første Gang i mit Liv gjorde et saadant Forsog; thi midt i al min Længsel havde jeg dog aldrig før forsøgt at bede med lydelig Røst.

Da jeg var kommet til det Sted, hvor jeg før havde besluttet mig at ville gaa hen og havde set mig om og fundet, at jeg var alene, knælede jeg ned og begyndte at opsende mit Hjertes Ønsker til Gud. Næppe havde jeg gjort dette, forend jeg blev grebet af en Magt, der ganske overvældede mig og havde en forbavsende Indflydelse paa mig, at den bandt min Tunge, saa jeg ikke kunde tale. Et tykt Mørke omgav mig, og det forekom mig et kort Stykke Tid, som om jeg pludselig skulde tilintetgøres.

Men jeg anvendte alle mine Kræfter for at anraabe Gud om at udfri mig fra denne Fjendes Magt, der havde overvældet mig, og i det Øjeblik, jeg var nær ved at synke i Fortvivlelse og overgive mig til Tilintetgørelse (ikke til indbildt Tilintetgørelse, men til et virkeligt Væsens Magt fra den usete Verden, der havde saa forfærdelig Kraft, som jeg aldrig for havde erfaret hos noget Væsen), netop i dette forfærdelige Øjeblik, saa jeg en Lysstøtte klarere end Solen lige over mit Hoved. Den dalede ned, indtil den faldt paa mig.

Ikke saa snart saa jeg den, førend jeg følte mig befriet for den Fjende, som holdt mig bunden. Da Lyset hvilede paa mig, saa jeg to Personer, hvis Skønhed og Herlighed overgik al Beskrivelse, staaende over mig i Luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved Navn og sagde, idet han pegede paa den anden: »Denne er min elskelige Søn, hør ham.«

Min Hensigt med at gaa og adspørge Herren var at faa at vide, hvilken af alle Sekterne, der var den rette, saa jeg kunde vide, til hvilken jeg skulde slutte mig. Ikke saa snart blev jeg derfor Herre over mig selv, saa jeg var i Stand til at tale, forend jeg spurgte de Personer, som stod ovenover mig i Lyset, hvilken af Sekterne, der var den rette, og hvilken jeg skulde slutte mig til.

Svaret, jeg fik, var, at jeg ikke maatte slutte mig til

nogen af dem, for de var alle forkerte, og den Person, der talte til mig, sagde, at alle deres Trosbekendelser var en Vederstyggelighed for hans Aasyn, og at disse Trosbekendelser alle var fordærvede. »De drager sig nær til mig med deres Mund og ærer mig med Læberne, men deres Hjerter er langt fra mig. De lærer saadanne Lærdomme, som er Menneskebud og har Gudsfrygtighedens Skin, men fornægter dens Kraft.«

Han forbød mig atter at slutte mig til nogen af dem, og mange andre Ting, som jeg ikke kan skrive denne Gang, sagde han til mig. Da jeg kom til mig selv igen, befandt jeg mig liggende paa Ryggen, skuende opad mod Himlen.

Nogle faa Dage efter, at jeg havde haft dette Syn, var jeg tilfældigvis i Selskab med en Metodistprædikant, der tog virksom Del i den omtalte religiøse Vækkelse, og da jeg talte med ham om Religion, fik jeg Anledning til at fortælle ham om Synet, jeg havde haft. Men hvor forbavset blev jeg ikke ved hans Adfærd; han behandlede ikke alene min Beretning løseligt, men med stor Foragt og sagde, at det var altsammen af Djævelen, at der ikke var noget som Syner og Aabenbaringer i Dag, at alt saadant var ophørt med Apostlene, og at saadan noget ikke vilde ske mere.

Hvorledes det var eller ikke, saa mærkede jeg snart, at min Fortælling havde vakt stor Fordom imod mig blandt de religiøse og foraarsagede en Forfølgelse, der vedblev at tage til; og omendskønt jeg var en uanselig Dreng i fjorten-femten Aarsalderen, og mine Omstændigheder i Livet var saaledes, at de gjorde mig ringe og ubetydelig i Verden, lagde dog fornemme Mænd Mærke nok til mig til at vække den offentlige Stemning imod mig, hvad der foraarsagede en stærk Forfølgelse, som efterhaanden blev almindelig iblandt alle Sekterne. Alle var enige om at forfølge mig.

Det har ofte bragt mig til alvorligt at overveje, baade dengang og siden, hvor besynderligt det var, at en ganske almindelig Dreng paa lidt over fjorten Aar, som var nødt til at erhverve sig et tarveligt Udkomme ved sit daglige Arbejde, skulde anses for betydelig nok til at henlede de

stores Opmærksomhed paa sig i Datidens mest populære Sekter og fylde dem med den stærkeste Forfølgelses- og Modstandstrang. Men enten det var forunderligt eller ikke, saa var det dog saaledes, og forvoldte mig ofte stor Sorg.

Thi jeg vidste, at hvad der end kunde indvendes, saa havde jeg dog haft et Syn. Jeg har siden tænkt, at jeg følte ligesom Paulus, da han forsvarede sig for Kong Agrippa og fortalte ham om det Syn, han havde, da han saa et Lys og hørte en Røst; men der var kun faa, der troede ham. Nogle sagde, at han talte Usandhed, andre, at han rasede, og han blev derfor haanet og spottet; men alt dette tilintetgjorde ikke Virkeligheden af hans Syn. Han havde set et Syn. Det vidste han, og al Forfolgelse under Himlen kunde ikke forandre det; og om de vilde forfolge ham til Døden, vidste han dog og vilde vide det til sit sidste Øjeblik, at han havde set et Lys og hørt en Røst tale til sig, og den hele Verden kunde ikke faa ham til at tænke eller tro anderledes.

Saaledes var det ogsaa med mig; jeg havde virkelig set et Lys og midt i det Lys to Personer, og de talte virkelig til mig, og omendskønt jeg blev hadet og forfulgt, fordi jeg sagde, at jeg havde set et Syn, var det ikke desto mindre sandt, og medens de hadede og forfulgte mig, samt talte ondt om mig uforskyldt, fordi jeg sagde det, følte jeg mig drevet til i mit Hjerte at sige: »Hvorfor forfølges jeg, fordi jeg fortæller Sandheden? Jeg har virkeligt set et Syn; og hvem er jeg, at jeg kan modstaa Gud? Eller tænker Menneskene, at de kan faa mig til at fornægte det, jeg virkelig har set? For jeg havde set et Syn. Jeg vidste det, og jeg vidste tillige, at Gud vidste det, hvad jeg ikke kunde fornægte, ej heller turde jeg gore det. Tillige vidste jeg, at dersom jeg gjorde det, vilde jeg synde imod Gud og komme under Fordømmelse.

Jeg var nu tilfredsstillet i mit Sind for saa vidt som den sekteriske Verden angik. Jeg forstod, at det var min Pligt ikke at slutte mig til nogen af Kirkerne; men forblive som nu, indtil jeg havde modtaget nærmere Underretning. Jeg havde faaet bevist, at Jakobs Vidnesbyrd var sandt, at et Menneske, der mangler Visdom, kan bede til Gud og faa det uden at blive bebrejdet.

Jeg vedblev med mit sædvanlige Arbejde indtil den 21. September 1823 og led i al den Tid svær Forfølgelse af alle Klasser, baade religiøse og irreligiøse, fordi jeg stadig paastod, at jeg havde set et Syn.

Jeg var meget ung og blev forfulgt af dem, der burde have været mine Venner og have været kærlige mod mig. Dersom de mente, at jeg var blevet bedraget, burde de have stræbt paa en rigtig og kærlig Maade at have vundet mig tilbage. Saaledes udsat for alle Fristelser og i alt Slags Selskab gav jeg ofte efter for daarlige Paavirkninger, hvad der viser Ungdommens Svaghed og Menneskets fordærvede Natur, og jeg maa med Sorg sige, at jeg ofte ledtes i adskillige Fristelser, der var anstødelige for Guds Aasyn.

Jeg følte mig ofte fordømt af min Samvittighed paa Grund af min Svaghed og Ufuldkommenhed, og om Aftenen den 21. September opløftede jeg efter at være gaaet til Hvile mit Hjerte i Bøn og Paakaldelse til den Almægtige om Tilgivelse for alle mine Synder og Svagheder og bad om, at faa at vide, hvorledes min Stilling var overfor Gud, da jeg havde fuld Tillid til at faa en guddommelig Aabenbarelse, da jeg før havde modtaget en saadan.

Medens jeg saaledes paakaldte Gud, saa jeg et Lys vise sig i Værelset. Dette blev stærkere og stærkere, indtil Værelset var lysere end ved Middagstid, og en Skikkelse viste sig da ved min Seng, staaende i Luften.

Han kaldte mig ved Navn og sagde, at han var et Sendebud fra Gud, og at hans Navn var Moroni; at Gud havde en Gerning for mig at udrette, og at mit Navn skulde nævnes for godt og ondt blandt alle Folk.

Han sagde, at der var henlagt en Bog, skrevet paa Guldplader, som gav en Beretning om de forrige Beboere af denne Verdensdel, og hvorfra de var kommet. Han sagde ogsaa, at den indeholdt det evige Evangelium i dets Fylde, som det blev givet af Frelseren til de gamle Indbyggere i dette Land.

Ligeledes at der var to Stene indfattede i Sølvbuer gemt tilligemed Pladerne (disse Stene, fæstet til en Brystplade udgjorde, hvad der kaldtes Urim og Thummim), og at Gud havde beredt dem til Bogens Oversættelse.

JOSEPH SMITH.
DEN GENIALE ORGANISATOR. OPBYGNINGEN AF NAUVOO.

(Uddrag af Vardis Fisher: »Det forfulgte Samfund»).

Profeten Joseph var atter hos sit Folk, og han var igen deres Leder. Der havde været Tider, hvor han havde tvivlet paa sig selv; men det var forbi. Gud havde friet ham ud af Fjendehaand, og han vilde aldrig mere tvivle paa, at han havde saa stor en Magt, som han ønskede at have. Hans Tillid var saa stor, at den overvældede dem, der tog hans Haand og saa ham ind i hans blaa Øjne. Hans første Handling var saa dramatisk, at Brigham blev aldeles maalløs.

For Joseph tog ud for at se paa Gallandmosen, og da han stod der paa en lille Bakke og saa ud over en Strækning fuld af Feber og Pest, udstrakte han en Arm og sagde:

»Paa dette Sted vil jeg bygge en stor skøn By. Vi vil kalde den Nauvoo, der er hebraisk og betyder et skønt Sted.«

Templet i Nauvoo.

»Her?« sagde Parley Pratt, som ogsaa var sluppet ud af sit Fængsel. Det er jo en hel Malaria-Sump! Det er ikke noget for os.«

Joseph smilede. En Mand, som var sluppet ud af Lænker og Fangekældre, skulde ikke være bange for en Sump. Desuden kunde han

godt lide at gøre, hvad ingen andre vilde give sig i Kast med. »Her,« sagde han, »vil vi bygge Nauvoo, den skønne By. Om tre Aar er det den største By i Illinois.«

»Ja bevares,« sagde Brigham, da han var kommet sig af sin Forbløffelse, »men hvorfor vælger du en Sump? Hvorfor skal vi ikke tage mod Vest?«

Joseph saa som i et Syn den By, der snart skulde skabes her. »Sørg for at købe Grunden her. Det skal være vort Hjem.« Han vendte sig mod de Mænd, der var sammen med ham. »Kom, jeg vil vise jer noget.« Sammen med dem gik han ned ad Bakkedraget og ned i den mere sumpede Del. Han bøjede sig ned og pegede paa en vild Kala i Græsset. Det var en stor hvid Lilje, hvis Bæger vældede udad og nedad som et Stykke hvidt Fløjl. Den var omkranset af mægtige grønne Blade paa en slank, rund Stilk. »Hvis Gud vælger et saadant Sted til denne Dejlighed,« sagde han, »saa kan vi bygge en By her.«

Han gik sammen med Mændene og kom lidt efter til en lille Have med vilde gule Liljer. Utallige Blomster nikkede paa lange Stængler, Blomsterne var gule og røde og orangefarvede og overprikkede med smaa Stykker Tobaksblade. »Denne Blomst var der i Massevis af i New York,« sagde Joseph, »husker I den? Og Havenellikerne?« sagde han og gik videre. Han pegede paa de løsthængende Klaser af lyserøde Bæger- og Blomsterblade med de gule og rosenrøde Dun. »Jeg siger jer, at hvor Gud skaber saadan en Dejlighed, der kan vi bygge en By. Sørg for, at det Stykke Land bliver købt.«

Det blev bragt i Orden. Grunden blev købt, og de mere uforfærdede af de Hellige begyndte at flytte dertil og bygge.

»Vi dør allesammen af Feber,« sagde Brigham til Parley, »eller ogsaa falder vi i Sumpene og forsvinder.«

»Det ser skidt ud, men hvor Joseph fører an, maa vi følge ham.«

»Jeg vil følge Joseph, hvorhen det skal være.«

De Hellige fulgte ham med en saadan Energi og Iver, at Ikke-Mormonerne blev forbavset. Hundreder af Familier læssede deres Ejendele paa Vogne og flyttede til den

Joseph Smith taler til Indianere
„Og dette Riges Evangelium skal prædikes i hele Verden til et Vidnesbyrd for alle Folkeslagene. (Matth. 24. 14.)

nye Boplads, og i Løbet af en Uge hørte man den klare, haarde Lyd af Øksehug i de omliggende Skove, der lugtede af Tømmer og Savsmuld og duftede af Muld, der blev vendt. Selv mange af Lederne var i Pjalter. Parley gik paa Tømmerhugst med bare Fødder og Hoved og fældede Træer og citerede blomstrende Digte for de Mænd, der arbejdede sammen med ham. Brigham gik med nogle slidte Sko, der var bundet fast til Fødderne med Sejlgarn. Den stolte John Taylor lignede et Fugleskræmsel i sin lasede Skjorte og sine lappede Bukser.

Sumpen blev til en Teltkoloni omtrent i Løbet af en Nat, saa skød det ene Hus op efter det andet, og Byen begyndte at vokse. Nogle drog længere mod Nord eller Øst og købte eller lejede Land. Nogle tog over paa den anden Side af Floden til Montrose, en Landsby i Iowa og andre drog mod Vest derfra. I alle Retninger vrimlede Landet med virkelystne Mennesker. Da de Hellige i New York og Ohio hørte om det nye, store Fremstød pakkede de sammen og flyttede til det nye Zion. Brigham havde været Moses, der ledte Skarerne ud af Ægypten; men Joseph var Profeten og Herskeren, der nu vejledede dem. Han havde travlt fra Morgen til Aften, han red rundt blandt sit Folk paa en hvid Hest og opmuntrede dem og gav dem nye Ordrer.

»Søster Betsy, jeg hører, at dit Barn er sygt. I har drukket smittefarligt Vand. Faa din Mand til at grave en Brønd.«

En Dag traf han Lyman Wight. »Lyman, du volder os for mange Bryderier. Hvorfor har du sagt, at det demokratiske Parti var ansvarligt for al vores Elendighed i Missouri? Det passer ikke.«

»Det passer. De forbandede Demokrater...«

»Jeg siger, det er ikke sandt. Var din Tunge. Her i Illinois er der to Partier, Demokraterne og Whiggerne. Det varer ikke længe, inden vi behersker Valgene, men vi vil ikke skabe os Fjender.«

»Jeg foragter de forbandede Demokrater!«

»Skam dig, Lyman. Du er for hidsig. Du maa lære at beherske dig.«

Han belærte den ene og den anden, han gav Raad og dadlede. »Parley har du ingen Sko? Bed Brigham om nogen. Han har altid Penge. Eller til Rigdon:

»Broder Sidney, du er for stolt. Hent en Økse og hug dig noget Tømmer og byg dig et Hus.«

»Jeg?« spurgte Rigdon, der stadig saa ud, som om han var sindssyg. »Jeg er den næstøverste. Hvorfor skal jeg udføre almindeligt Arbejde?«

»Vi maa alle arbejde i Herrens Vingaard. Find en Økse og bestil noget.«

»Hvorfor hugger du ikke selv Tømmer? Er du bedre end vi andre?«

»Broder Sidney, jeg har talt. Gaa og byg dig et Hus.«

Og saadan gik det i to Maaneder, mens Profeten gav Styrke til de trætte og gave de svage Sjæle fornyet Tro. Men Parley og Brigham havde haft Ret. Den nye Boplads var en Febersump, og pludselig fejede en frygtelig Malaria over Lejrene. I Hytter, i Telte eller langs med Flodbredden eller i Krattet laa der Mennesker i Snesevis. Joseph mindedes Koleraen fra Zions Lejr og blev bange, for han vidste ikke, hvad han skulde stille op overfor denne nye Katastrofe. Han gik fra Telt til Hytte, fra Hytte til Flodbred, lagde sin Haand paa feberhede Pander og talte Trøstens Ord til de Døende. Han sendte ridende Bud

Joseph Smith betragter Ødelæggelserne efter et Overfald paa Mormonerne i Nauvoo.

„Salige er de, som er forfulgte for Retfærdigheds Skyld -" (Matth. 5.10.)

efter Læger, men ingen af dem vilde komme. En Aften sad han i Teltet, hvor han boede sammen med Emma, bøjede han Hovedet i Træthed.

»Hvorfor gaar du ikke ud og helbreder de syge?« sagde Emma.

Han stirrede længe paa hende. »Tror du ikke, jeg kan?«

»Hvis du er Profet, saa kan du.«

»Det kan jeg.«

»Saa gør det. Det gaar hurtigere end at bruge Medicin.«

Han gik udenfor og stirrede op imod Himlen, men et Øjeblik efter stak han Hovedet ind i Teltet.

»Jeg gaar ud og helbreder syge,« sagde han.

Han gik ud og sendte Bud efter Parley og John Taylor og Heber Kimball og sagde, han gik ud for at helbrede Syge. »Kom,« sagde han med et Ansigt, der var graat af sammenbidt Beslutsomhed. »Vi tager først til Montrose.«

De sejlede over Floden i Kanoer og kravlede op ad Klippen til Landsbyen. Den første Mand, Joseph mødte, spurgte han: »Hvem af de Hellige herovre er nærmest ved at dø?«

»Tja... jo minsandten, det tror jeg Elias Fordham er.«

»Før mig til hans Hus.«

Paa Vejen hen til Huset bad Joseph i Tavshed Gud

give ham Styrke. Da han saa Elias, var han nedslaaet. Manden var meget syg. Hans Ansigt var blegt som Døden, Øjnene var gullige, Munden saa ud, som om han havde været død i flere Uger. Joseph bøjede sig ned og lagde en Haand paa den fugtige Pande.

»Broder Elias, kender du mig?«

Elias hævede sit døende Blik. Hans tørre Læber bevægede sig, men gav ikke en Lyd fra sig. Saa nikkede han med en Kraftanstrengelse og gav Joseph et sygt Smil.

»Tror du, jeg er en Profet, sendt af Gud?«

Elias nikkede.

»Tror du, at jeg som Profet har Kraft til at helbrede?«

»Ja,« sagde Elias med en Hvisken, der lige kunde høres.

»Forstaar du, at jeg er kommet for at helbrede dig?«

»Ja.«

Joseph rejste sig i sin fulde Højde. Han tog en af Elias' kraftløse Hænder, og et Øjeblik efter saa han paa Manden med et hypnotisk koncentreret Blik, og saa tordnede han med en Stemme, der kunde have faaet en død til at fare sammen: »Broder Elias, i Jesu Kristi den levende Guds Navn befaler jeg dig at staa op og gaa.«

En Skælven gik gennem Elias' magre Krop, som om der var gydt nyt Liv i hans Aarer. Han stivnede, som om han havde faaet et Chock, og saa rejste han sig langsomt og sindigt fra Sengen og stod oprejst, indbunden med Bandager og Plastre fra Hoved til Fod. Med overraskende Styrke rev han et Plaster fra, for igen sammen, som om han var opvakt fra de Døde, vendte sig og klappede Josephs Haand.

»Skaf mig noget at spise,« sagde han. »Jeg er saa sulten som en Ulv.«

Han rev de andre Plastre af sin Krop og tog et Tæppe om sig. Hans Kone gik ud efter Mad og kom tilbage med Brød og Mælk, og Elias satte sig til Bords og spiste, som om han havde sultet i mange Maaneder. »Saa snart jeg har klædt mig paa,« sagde han med Brød og Mælk i Munden, »saa gaar jeg med dig. Jeg er rask nu.«

Han gik virkelig med, og mange Mennesker med ham, og efter kort Tids Forløb fulgtes Joseph af en Skare Hel-

Massakre paa Mormon-By.

lige og Ikke-Mormoner. Rygtet om Helbredelsen var gaaet forud for ham. Folk gik ham i Møde og bad ham komme til et Skur hist og et Telt her, og hele Dagen gik han frem og tilbage og helbredte syge. Der var nogle, han ingen Magt havde over. Hvis en Mand ikke rejste sig paa hans tordnende Befaling, sagde Joseph til sine Ledere, at den syge havde været meget syndefuld eller ikke havde haft Troen, og at Gud sikkert ønskede hans Død. Men mange — ogsaa Børn — rejste sig fra deres Sygesenge og fulgte ham, og enkelte forbavsede Ikke-Mormoner, der havde været Vidner til Miraklerne, bad om at blive døbt straks og optaget i Kirken. Med Æresfrygt i Øjnene stirrede de paa Elias Fordham, som om de tvivlede paa, at han var virkelig. Det er sandt nok, at han mere lignede et Lig end et menneskeligt Væsen, men han spadserede omkring hele Eftermiddagen og følte sig styrket, da Aftenen kom.

Fuld af Tillid til sin Magt sendte Joseph sine Ledere ud for at helbrede, og deres Lykke var ikke mindre mirakuløs end Josephs. I Dagevis arbejdede de med Tro og Bøn. Nogle af de Hellige døde og blev begravet i Skovene eller ved Flodbredden; men Josephs Magnetisme havde opfyldt Kolonien fra Ende til anden. I Løbet af to Uger tog Sygdommen af, og Opbygningen af Nauvoo blev genoptaget.

Joseph Smiths Martyrdød.

I Carthage Fængsel den 27. Juni 1844.

(Uddrag af Joseph Smiths Levnedsløb).

Omtrent Kl. 4 blev Vagten afløst, og kun 8 Mand posteredes ved Fængslet, medens Hovedstyrken af Carthage Greys laa lejret paa Torvet henved ¼ *mile* borte. Nogle Minutter efter kom Arrestforvareren, Herr Stigall, ind og fortalte Brødrene, hvad der var sket med Broder Markham og raadede dem til for større Sikkerheds Skyld at gaa ned i Cellen, hvortil Joseph svarede, at dette vilde de gøre, naar de havde spist til Aften. Stigall forlod dem, og Joseph sagde henvendt til Dr. Richards: »Dersom vi gaar ind i Cellen, vil du saa gaa med os?« Richards svarede: »Broder Joseph, du bad mig ikke om at sætte over Floden med dig; du bad mig ikke gaa med dig til Carthage; du bad mig ikke om at følge dig i Fængsel; og tror du, jeg vil forsage dig nu? Nej, men jeg vil sige til dig, hvad jeg vil gøre. Dersom du bliver dømt til at hænges for Forræderi, saa vil jeg lade mig hænge i dit Sted, og du skal gaa fri.« Joseph sagde: »Det kan du ikke.« Doktoren svarede: »Jeg vil det.«

Imidlertid havde nogle af Vagten sendt Bud ind, at de ønskede noget Vin. En Flaske Vin og en Del Piber og noget Tobak blev derpaa hentet og bragt ind i Fængslet. Dr. Richards aabnede Flasken og rakte Joseph et Glas. Broder Taylor og Dr. Richards smagte ligeledes paa Vinen, hvorefter Flasken blev givet tilbage til Vagten, der vendte sig om for at gaa. Da han befandt sig ved Begyndelsen af Trappen, hørte han nogen nedenunder kalde paa sig, og han ilede straks ned. I næste Øjeblik hørtes en Del Støj ved Fængslets Yderdør og en Opfordring om at overgive sig, hvorpaa der fulgte en tre, fire Skud. Dr. Richards kiggede ud imellem Gardinerne og saa omtrent et hundrede bevæbnede Mænd omkring Døren. Skydningen skrev sig fra Vagten, der for et Syns Skyld truede den fremtrængende Pøbel og affyrede deres Geværer over deres Hoveder. Idet Pøbelen derpaa omringede Bygningen,

sprang nogle af dem forbi Vagten opad Trapperne, stødte Døren delvis op og begyndte at fyre, medens de, der befandt sig udenfor, fyrede ind gennem de aabne Vinduer. Da det var en varm Sommerdag, havde Joseph, Hyrum og Broder Taylor taget deres Frakker af. Saa snart de erfarede, at de var blevet angrebet, sprang Joseph hen efter sin Revolver og Hyrum efter sin Pistol, medens Broder Taylor bevæbnede sig med Oberst Markhams store Knippel og Dr. Richards med Ældste Taylors Spadserestok. De forsøge dernæst at skyde Døren til, men Kuglerne kom allerede pibende opad Trappegangen, hvor den ene traf Døren og passerede imellem dem, uden dog at skade dem. Joseph, Ældste Taylor og Dr. Richards forandrede øjeblikkelig deres Stilling og stillede sig paa venstre Side af Døren. Hyrum trak sig samtidig tilbage foran den, da en Kugle brød igennem og traf ham paa venstre Side af Næsen; idet han faldt bagover, kom en anden Kugle gennem Vinduet og ramte ham i Siden og gik gennem hans Legeme med saadan Kraft, at den fuldstændig sønderbrød Uret i hans Vestelomme. I samme Øjeblik strejfede en anden Kugle fra Døren hans Bryst, gik igennem Halsen og blev siddende i Hovedet. En fjerde Kugle ramte ham siden i venstre Ben. Idet han faldt baglæns mod Gulvet, udbrød han: »Jeg dør.«

I denne Farens Stund, da Kuglerne fløj som Hagl igennem Værelset, gav Josephs store Hengivenhed for sin Broder Hyrum sig tilkende, og idet han kastede et langt, ømt Blik hen paa Broderen, udbrød han med smertelig Tone: »O, kære Broder Hyrum.« Derpaa rakte han Haanden om Dørkarmen og affyrede sin Revolver i Trappegangen. Kun tre Skud gik af. Ældste Taylor stod ham nærmest og afparerede Geværerne med sin Stok, medens Dr. Richards befandt sig umiddelbart i Nærheden, rede til at yde, hvad Bistand han kunde. Ældste Taylor vedblev at afparere deres Geværer, indtil de havde faaet dem omtrent halvt ind i Værelset; men da der ikke længere fandtes Skydevaaben, som de kunde benytte, indsaa de, at videre Modstand vilde være overflødig, hvorfor de begyndte at trække sig tilbage, henimod Vinduet, og Æld-

ste Taylor stod netop i Begreb med at springe ud af dette, da en Kugle indefra ramte hans venstre Laarben og gik igennem indtil en halv Tomme paa den anden Side. Han faldt bevidstløs om mod Vindueskarmen og vilde uden Tvivl være faldet ud, hvis ikke en Kugle, der blev afskudt udefra, havde ramt Uret i hans Vestelomme og kastet ham tilbage i Værelset. Han vidste ikke, hvad det var, som saa pludselig havde kastet ham tilbage, forend efter sin Ankomst til Nauvoo, da hans Klæder blev undersøgt. Efter at være faldet om paa Gulvet, ramtes han af to andre Kugler, hvoraf den ene tilføjede venstre Haandled betydelig Fortræd, medens den anden trængte ind i hans Ben lige under det venstre Knæ. Han rullede ind under Sengen, der stod i Nærheden af Vinduet i Hjørnet af Værelset. Medens han laa der, blev der flere Gange skudt paa ham af Mændene ude paa Gangen. En Kugle ramte saaledes hans venstre Hofte og afrev Kødet paa en frygtelig Maade. Baade Gulv og Vægge blev oversprøjtet med Blod, og rundt om hans Hovede var Kalken fuldstændig farvet som Følge af de Skud, der var affyret imod ham.

Joseph, som saa, at der ikke længere var nogen Sikkerhed i Værelset, vendte sig, uden Tvivl i den Hensigt at frelse sine Brødres Liv, roligt om fra Døren, lod sin Pistol falde paa Gulvet og sprang hen til Vinduet, som Ældste Taylor havde forsøgt at springe ud af, da to Kugler udefra gennemborede ham, og en tredie udefra traf ham i højre Side af Brystet. Som han faldt ud af Vinduet, udbrød han: »O Herre, min Gud!« Han faldt delvis paa sin højre Skulder og Ryg, idet hans Hoved og Hals naaede Jorden lidt før Fodderne, rullede ojeblikkelig om paa Ansigtet og var dod.

I samme Øjeblik Joseph faldt udenfor, hortes Raabet: »Han er sprunget ud af Vinduet,« og de bemalede Mordere i Gangen og paa Trapperne løb ud, saa hurtigt de kunde. Iblandt Morderne udenfor var der en Mand med bart Hoved og bare Fødder og uden Frakke, med Skjorteærmerne oprullede til op over Albuerne og Bukserne til op over Knæene; denne Djævel i Menneskeskikkelse greb Joseph og satte ham op mod Sydsiden af Brondkarmen, der stod

Joseph Smiths Død (efter et samtidigt Stik).

et Par Fod fra Fængslet, hvorpaa Oberst Levi Williams befalede fire Mænd at skyde ham. De stod omtrent otte Fod fra Brønden og fyrede paa een Gang. En let Bøjning af Legemet bemærkedes, da Kuglerne traf ham, og han faldt forover paa Ansigtet. Barbaren, der havde sat ham op mod Brøndkarmen, trak derpaa en lang Kniv frem i den øjensynlige Hensigt at afskære hans Hoved, for hvilket der nemlig var udbudt en større Pengesum; men idet han hævede Kniven for at udføre denne blodige Handling, brød et stærkt Lys pludseligt frem fra Himlen over den blodige Scene og kastede sin blinkende Straale mellem Joseph og hans Mordere, der blev aldeles skrækslagne. Det Umenneskes Arm, der holdt Kniven, sank magtesløs ned, medens Geværerne faldt ud af Hænderne paa dem, der netop havde skudt, og de stod alle som fastnaglet til Stedet, uden at være i Stand til at røre et eneste Lem.

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer een Gang maanedl.
Aarsabonnement Kr. 3,50, pr. Nummer 35 Øre
Ansvarshavende Redaktør: *Orson B. West,* Priorvej 12, København F.

OLAF MORTENSEN BLAAGAARDSG. 36 I

NB. *Næste Nummer udsendes den 1. August.*

Guvernør Fords Ansvar

for Mordet paa Profeten.

(Uddrag af G. Q. Cannon: The Life of Joseph Smith).

Guvernør Ford rejste til Nauvoo om Morgen den 27. Juni ledsaget af en Afdeling Tropper. Da han ankom dertil, holdt han en offentlig Tale for Tusinder af Hellige, i hvilken han brugte dette Udtryk: »En stor Forbrydelse er begaaet, idet Expositor Trykkeriet er blevet ødelagt. Det stiller Byen under Standret, og I skal sone haardt for det, som er gjort, saa bered eder for det forestaanede.«

Om Ford var fuldt vidende om det Komplot, som var dannet for at myrde Profeten under hans Fraværelse fra Carthage er ikke helt klart. Han var utvivlsomt opmærksom paa den morderiske Følelse, som herskede mellem Carthage Greys og de Mænd, som var Levi Williams, Brødrene Laws, Higbess, Fosters og andres Forbundsfæller i Carthage. Det er blevet stadfæstet fra paalidelig Side, og det er aldrig blevet modsagt, at han var bekendt med Pøbelens Hensigter. Man løb Risikoen at drage til Nauvoo. Vilde en Kujon, som han var, have vovet at risikere sit Liv paa den Maade, hvis han var fuldstændig underrettet om, naar Massakren vilde finde Sted? Sandsynligheden taler for, at han var ligegyldig med Hensyn til den Skæbne, som vilde ramme Profeten og hans Venner, men at han ikke vidste, som nogle af hans Officerer gjorde, at den blodige Handling skulde udføres, medens han var fraværende i Carthage. Hvis Ford havde været en modig Mand, kunde man med Sikkerhed gaa ud fra, at hans Besøg til Nauvoo var en Del af Planen, og at han drog dertil for at hindre Udseendet af, at han var medskyldig i Mordet. Det er imidlertid sikkert, at medens Ford talte til Folket, hørtes ligesom Lyden af en Kanon, som blev afskudt i det fjerne eller en svag Lyd af fjern rullende Torden af mange i Forsamlingen og nogle af Fords Medhjælpere, som stod ved Siden af ham, og at de hviskede noget til ham, og uden at spilde Tiden red han og hans Følge i største Hast ud af Nauvoo. Deres Afrejse var mere lig en Flugt end en Afsked passende for Statens første

Mand, ledsaget af en Afdeling Soldater. En Kanon blev affyret paa et vist Sted fjernt fra Carthage som Tegn paa, at Massakren var udført, men man fik aldrig at vide, om det var denne Lyd, som vakte Opmærksomheden i Nauvoo eller ej. Guvernør Fords hastige Flugt paa samme Tid er altid blevet taget for det endelige Bevis paa, at han var blevet gjort bekendt med, af nogen af sine Fæller, — han havde ikke fuldt Kendskab til Sammensværgelsen og dens Detailler — at Joseph Smith og hans Venner var myrdet.

Ford og hans Følge havde et Værelse i Borgmesterens Hus i Nauvoo den Dag. Klokken 3 hørte Orrin P. Rockwell en af dem sige: »Det er gjort altsammen nu.«

Guvernøren og hans Følge gik til Templet. Nogle af Officererne brækkede Hornene af Okserne, som Døbefonten hvilede paa, medens Ford drev mærkelig Gæk med det hellige Bygningsværk.

En af hans Følge bemærkede: »Dette Tempel er et mærkeligt Stykke Arbejde, og det er skammeligt, at de ikke lod Joseph Smith fuldføre det.«

En anden sagde: »Men han er død nu, og han vil aldrig se dette Tempel igen.«

Broder William G. Sterrett stod ved Siden af og svarede: »De kan ikke dræbe ham, før han er færdig med sit Arbejde.«

Til dette nikkede Ford med et talende Smil, og en af dem, som var sammen med ham, sagde: »Enten han er færdig med sit Arbejde eller ikke, vil han aldrig se dette Sted igen, for han er færdig.«

JOSEPH SMITH OG UNGDOMMEN.

„Adspredelse og Forandring er nødvendig“

I den tidligste Periode af De Sidste Dages Helliges Historie fra 1830 til 1844 var Hovedvirksomheden af en aandelig Natur. Mange Møder blev afholdt. Man ventede af unge Mænd, som sluttede sig til „Mormonerne“, at de forlod deres Hjem og blev Missionærer, „uden Pung og Taske“. Men endog i disse Dage fandt Mormonlederne Tid, eller rettere sagt tog sig Tid til Adspredelser, for de prædikede, at sand Religion skulde bringe Menneskene Glæde og gøre dem lykkelige. Religion skulde omfatte den timelige saavel som den aandelige Side af Livet. Man kan ikke finde noget bedre Eksempel paa dette end i Mormonkirkens første Præsident, Joseph Smiths eget Liv.

Joseph Smith var over seks Fod høj, var stolt af sin fysiske Styrke og plejede ofte at dyrke Brydning som Adspredelse. George Q. Cannon siger, at Lørdag den 28. Januar 1843 var Joseph Smith med til et Boldspil med Brødrene i Nauvoo, og den 13. Marts samme Aar mødte han Milliam Wall, den bedste Bryder i Ramus, Illinois og vandt overlegent over ham i en venskabelig Kamp.

Han holdt af at gaa Ture, ride og komme ud i den smukke Natur. I sin Dagbog skrev han den 22. September 1838: „Jeg gik ud tidligt om Morgenen og kom tilbage til Frokost Kl. 7,30 og tog en Tur paa Hesteryg Kl. 9 om Morgenen“. Efter en travl Formiddag i et Byraadsmøde i Nauvoo Lørdag den 14. Maj 1844 trak Joseph Smith sig tilbage til sit Hjem, hvor han tilbragte Eftermiddagen med at arbejde i sin Have. Han mente, at Adspredelse og Forandring fra det regelmæssige Arbejde var vigtigt for Individets saavel som for Almenhedens Velbefindende. Hans Beretning om sin Virksomhed Onsdag den 8. Februar 1843 tyder paa dette: „I Morges læste jeg Tysk og besøgte en Broder og en Søster fra Michigan. — Efter Middagen kom Broder Parley P. Pratt inden om, og vi snakkede sammen om forskellige Emner. Klokken 4 om Eftermiddagen gik jeg ud med min lille Frederick og gled paa Isen for at faa lidt Motion“.

Da Zions Lejr skulde drage fra Kirtland, Ohio, til Missouri for at komme de forfulgte Hellige til Undsætning, opstod der flere Vanskeligheder. Engang, den 29. Maj 1834 blev Brødrene utaalmodige og begyndte at klage over deres Strabadser. Joseph Smith, som var en klog Leder, fremsatte straks en Plan for at hjælpe Brødrene. Han foreslog, at de som Adspredelse skulde dele Lejren i 3 Dele og have en forestilt Kamp, og det gjorde

de. Efter denne opkvikkende Forandring var Mændene tilfredse og klagede ikke mere.

Profeten satte stor Pris paa Sang. Han var ofte til Stede ved Korets Prøver. I sin egen Levnedsbeskrivelse nævner han ofte Koret. Onsdag den 16. Marts 1836 skrev han: „Om Aftenen mødtes Sangkorets Medlemmer i Templet. De sang udmærket, naar man tager de Anledninger, de har haft til at øve, i Betragtning«. Og den 24. Marts samme Aar, efter at han havde været til Forelæsning i Hebraisk, siger han: „Efter Forelæsningen gik vi ind i Klasseværelset for at høre Sangkoret, og de sang vidunderligt".

Joseph Smith var levende interesseret i Drama og Teater. Han hjalp til med at organisere et dramatisk Selskab i Nauvoo. Han besøgte selv Teatret. I sin Dagbog skrev han den 9. Maj 1844: „Var i Teatret om Aftenen og saa »Damon og Pythias« opført".

Joseph Smith var interesseret i Sejlture som et Middel til Adspredelse og Fornojelse. Den 2. Juni 1843 købte han en Halvpart i Dampskibet „Maid of Iowa". Næste Dag, en Lørdag skrev han: „I Morges rejste jeg med min Familie og et stort Selskab Brødre og Søstre til Quincy paa en dejlig Tur med Dampskibet „Maid of Iowa", havde et fint Musikkorps med og kom dertil ved 1-Tiden om Eftermiddagen". — Senere samme Sommer, den 15. Juli: „Klokken 6 i Eftermiddags drog jeg med min Familie og omtrent hundrede andre paa en Fornøjelsestur med „Maid of Iowa" fra Nauvoo House og gik i Land paa Nordsiden af Byen og rejste hjem igen i Skumringen. En Teaterforestilling om Aftenen ved Herr Chapman".

Denne nyere Tids Profet var ikke blot velvillig stemt, naar det gjaldt Musik, Drama, Sejlture, Legemsøvelser og Selskaber; men han syntes ogsaa godt om Dans, naar den fandt Sted paa et pænt Sted og i godt Selskab. I Julen 1843 havde Joseph Smith et Selskab i sit Hjem. Han skrev: „Et stort Selskab spiste til Aften i mit Hjem, og vi tilbragte Aftenen med Musik, Dans osv. paa en meget hyggelig og venskabelig Maade". Nytaarsaften holdt han ogsaa et Selskab i sit Hjem, hvor der var Musik og Dans til Morgenen. Joseph sad i sit Privatværelse sammen med sin Familie og nogle faa specielle Venner.

Saa interesseret blev Nauvoos Befolkning i Musik, at Sangkoret rettede et Andragende til Nauvoo Universitetets Administration om Valg af en „Professor og Direktør for Musik-Konservatoriet ved Byen Nauvoos Universitet" for at oprette et Styre til at regulere Musiklivet i Byen.

Debat var en anden Adspredelse, der blev anbefalet af Joseph Smith. Saa tidligt som i Aaret 1835 skriver han, at han overværede en Debat i sin Broder Williams Hjem. Inden 1842

havde Debatter udviklet sig til at blive almindelige i Nauvoo, for Profeten skrev Fredag den 4. Februar 1842: „Om Aftenen var jeg til Stede ved en Debat“. Paa den Tid blev der afholdt Debatter hver Uge, og de mest talentfulde Mænd i Byen deltog, baade gamle og unge, i den Hensigt at udforske Sandhed, samle Kundskab og udvikle deres Talenter gennem den rette adspredende Beskæftigelse.

Saaledes kan man klart forstaa, at Joseph Smith ikke blot anerkendte Leg og Adspredelse, men at han ogsaa opmuntrede dertil. Han var gunstigt stemt for Drama, Dans, Debat, Sejlture, Fodture, Musik og Udflugter. Et Faktum er det, at under hans Ledelse blev Grundvolden for alle vore nuværende Adspredelser, der støttes af Kirken, lagt. Han var virkelig en Leder paa dette Omraade, særlig fordi det angik Kirken. Hans Program i denne Henseende laa mange Aartier foran de fleste andre Organisationers.

VELKOMMEN

til

GENERAL-KONFERENCEN

i

KØBENHAVN

25.—30. JUNI

DEN DANSKE MISSIONS HYLDEST TIL MINDET OM PROFETEN JOSEPH SMITH